

OPINIÓ

DANIEL GIMÉNEZ

L'herència franquista

Vint-i-cinc anys i un dia després de la mort del dictador encara hi ha coses que no han canviat. Pocs, és cert, però algunes en queden. I la més visible potser sigui la de les restes arqueològiques del nomeclàtor d'alguns indrets o els símbols d'una dictadura llunyana en el pensament però no pas en el temps.

Hi ha dues teories, una a favor i l'altra en contra, sobre els motius que porten a man-

tenir aquestes relíquies.

D'una banda, la que defensa que la història és la que és i no es pot modificar tot i que els que la van viure no en tinguin cap bon record. D'altra banda, la teoria que discuteix la supervivència palpable d'elements que avui dia no només han passat el sedàs de la democràcia sinó que van contra l'actual sistema polític constitucional.

En honor a la veritat totes dues són certament objectives i no han de rebutjar-se per res. La prime-

ra no assenyala una altra cosa que seria inconvenient desfer-nos de tot el nostre passat, inclòs el franquisme, només perquè ens faci mal recordar-lo i revivre'l en la quotidianitat del nom d'un carrer o de les quatre àligues pintades en un pont. Què hauríem de fer, doncs amb edificis, estàtues, monuments que daten d'èpoques anteriors tampoc no gaire democràtiques?

I a la segona tampoc no li manca raó. Per què hem d'aguantar les restes d'un passat denigrant? I per què s'ha de tolerar el que la majoria de la ciutadania considera simbologia anticonstitucional, pròpia d'un règim feixista?

Per explicar la història no cal

que la mostrem directament al carrer. Per a això hi ha museus, biblioteques i d'altres centres que tenen aquesta funció. Si defensem la democràcia defensem-la de dalt a baix.

No sé amb quina d'aquestes dues teories poden estar més d'acord però el cert és que ni fóra bo eliminar de soca-rel l'herència urbana de Franco (sempre si mantenir-la s'associa a termes històrics) ni seria prudent fomentar la seva conservació (no hi ha res més masoquista que furgar a les pròpies ferides).

Abans d'acabar una anècdota. Quan visitin la localitat de Tordera parin atenció als noms dels carrers del centre del poble. Veuran com encara és manté una

dualitat català-castellà que ni els més acèrrims defensors del bilingüisme total no es podrien imaginar. Allà hi trobaran el carrer Ciutadans-Ciudadanos, Creus-Cruces, Sant Ramon-San Ramón i alguna que altra joia com les ementades.

Que només serveixi d'exemple que tot i que han passat 25 anys i un dia, algunes coses no han canviat. Ara bé, mentre el debat polític només sigui sobre la presència d'escuts preconstitucionals i àligues franquistes als carrers ens podem donar per satisfets. Llarga vida a la democràcia.

Premi Recull de Periodisme 2000.

Diari de Girona, 21 Nov. 2000 p. 6